Eduskunnan lakivaliokunta

Lakivaliokunta tiistai 10.01.2023 / HE 217/2022 vp / Asiantuntijapyyntö

Lausunto hallituksen esitykseen eduskunnalle HE 217/2022 vp laeiksi pakkokeinolain ja esitutkintalain muuttamisesta sekä niihin liittyviksi laeiksi

1 Asia

Eduskunnan lakivaliokunta on pyytänyt Poliisihallituksen asiantuntijaa kuultavaksi ja kirjallista asiantuntijalausuntoa hallituksen esitykseen HE 217/2022 vp. Esityksen käsittelyyn on yhdistetty lakialoitteet LA 57/2021 vp ja LA 91/2020 vp.

2 Lausunto

2.1 Yleistä esityksestä

Poliisihallitus pitää hallituksen esityksessä esitettyjä pakkokeinojen muutoksia lähtökohtaisesti kannatettavina ja perusteltuina. Esityksessä ei niinkään olla esittämässä esitutkintaviranomaisille uusia toimivaltuuksia, vaan iso osa esityksistä perustuu käytännön toiminnassa havaittuihin pakkokeinojen täsmennys- ja selkiyttämistarpeisiin sekä nykyisten keinojen käyttöalan laajentamiseen, jotta rikollisuutta voidaan torjua muuttuvassa toimintaympäristössä (mm. tietoverkot). Muutos- ja täsmennysesitykset perustuvat myös korkeimman oikeuden ratkaisukäytäntöön sekä ylimpien laillisuusvalvojien havaintoihin muutostarpeista.

Lausunnossa ei ole käsitelty kaikkia lakimuutosesityksiä, vaan nostettu esille keskeisimpiä huomioita.

2.2 Pakkokeinolain 2 luku

Pakkokeinolain 2 luvun 10 § ehdotettu uusi pidättämisestä tehtävää kirjallista päätöstä koskeva 3 momentti on sinänsä kohdehenkilön oikeusturvan kannalta perusteltu ja on linjassa muiden pakkokeinoista tehtävien kirjallisten päätösten kanssa.

Esitettyyn säännökseen on kirjattu; *"Pidättämisestä on tehtävä kirjallinen päätös, jossa lyhyesti mainitaan tiedot rikoksesta, josta pidätettyä epäillään, ja pidättämisen peruste. Pidättämistä koskevasta päätöksestä on ilman aiheetonta viivytystä toimitettava jäljennös pidätetylle".*

Säännöskohtaiset perustelut jättävät menettelyn kuitenkin osin epäselväksi; *"Päätökseen sisältyvät tiedot tulisi lähtökohtaisesti kirjata vastaavassa laajuudessa kuin pakkokeinolain 3 luvun 10 §:ssä tarkoitetussa vangitsemista koskevassa päätöksessä. Olennaista olisi huomioida sekä pidättämisen yleiset että erityiset edellytykset. Pidättämisen edellytyksiä harkitessa rikoksesta epäiltyä tulisi mahdollisuuksien ja tarpeen mukaan kuulla"*.

Ensinnäkin perusteluiden kirjaaminen rikoksesta epäillyn pidättämishetkellä vangitsemisvaatimusta vastaavassa laajuudessa on käytännössä mahdotonta. Kiinniottoaika ennen pidättämistä on enintään 24 tuntia, ja tänä aikana esitutkinta on yleensä vasta niin alussa, ettei poliisilla voi olla vastaavia tietoja, kuin mitä vangitsemisvaatimuksen perusteluina tulee esittää mm. asianosaisten kuulustelukertomusten pääsisältö sekä muut pidätysaikana hankitut todisteet. Kirjaukset eivät siten voi olla yhtä laajat, vaan pidättämishetkellä tiedossa olevat perusteet. Käytännössä liian aikaisin epäillyn tietoon tulevat laajat perustelut voivat myös vaarantaa rikoksen selvittämistä. Muutoin on selvää, että pidättämispäätökseen kirjattavien perusteluiden tulee sisältää pidättämisen yleiset ja erityiset edellytykset.[1]

Toiseksi jää epäselväksi, milloin rikoksesta epäiltyä tulisi erikseen kuulla pidättämisen edellytyksistä. Rikoksesta epäiltyä kuulustellaan rikoksen johdosta joka tapauksessa kiinniottoaikana, ja tässä yhteydessä ja myös muiden asianosaisten ja todistajien kuulemisten perusteella pidättämiseen oikeutettu virkamies arvio pidättämisen edellytykset. Erilliselle kuulemiselle voisi siten olla tarve vain niissä tilanteissa, kun epäiltyä ei ole kiinniottoaikana kyetty kuulemaan itse rikokseen esimerkiksi pitkien kuljetusmatkojen tai tulkkien vaikean saatavuuden vuoksi tai kun päätöksentekijä sen katsoo muutoin olevan tarpeen.

2.3 Pakkokeinolain 4 luku

4 luvun 2 §:ä yhteydenpidon rajoittamisen valvonnasta on esitetty tarkennettavaksi. Esityksessä on nähty perusteltuna, että yhteydenpidon rajoituksen sisältöön käytännössä vaikuttava rajoituksen valvonta perustuu laintasoiseen sääntelyyn esimerkiksi tuomioistuimen yksittäistapauksellisen harkinnan sijaan. Ehdotuksella varmistettaisiin, että valvonnasta vastaavat vapautensa menettäneiden säilytyksestä vastaavat viranomaiset, joilla on tähän lakiin perustuva toimivalta. Samalla vahvistettaisiin sitä vapautensa menettäneiden perusoikeuksiin kytkeytyvää lähtökohtaa, että vastuu vapautensa menettäneiden säilyttämisestä ja epäillyn rikoksen tutkinnasta tulee olla eri tahoilla.

[1] Poliisilla on rikosperusteisesti kiinniotettuja henkilöitä n. 29 000 henkilöä/ vuosi, joista pidätetty n. 8000 ja tuomioistuin vanginnut n. 2000. Poliisin tulostietojärjestelmä v. 2020 - 2021.

Lähtökohtaisesti voidaan arvioida, että tutkintavangin yhteydenpidon valvonta voidaan toteuttaa tehokkaimmin siellä, missä tutkintavankia säilytetään. Hallituksen esityksen perusteluissakin todetaan, että yhteydenpidon sisältö ja valvonta liittyvät kiinteästi toisiinsa.

Rajoitusten ja yhteydenpidon valvonnassa tutkintavankiloissa on kuitenkin ilmennyt suuria haasteita, ja nämä käytännön ongelmat ovat voineet vakavasti vaarantaa tutkintavankeuden tarkoituksen ja rikoksen selvittämistä erityisesti vakavan ja järjestäytyneen rikollisuuden kohdalla. Yhteydenpidon rajoitukset liittyvät aina erittäin keskeisellä tavalla käynnissä olevaan esitutkintaan eikä Rikosseuraamuslaitoksella ole käytännössä riittäviä edellytyksiä valvoa asetettuja yhteydenpidon rajoituksia tilanteissa, joissa tutkintavangin yhteydenpito rajoituksesta huolimatta sallitaan yhdellä tai useammalla yhteydenpitotavoista. Tällä on merkitystä paitsi tutkintavankeuden tarkoituksen turvaamiseksi myös tutkintavangin yhteydenpidon oikeuksien toteutumisen kannalta. Poliisilla onkin ollut keskeinen rooli juuri siinä, että tutkintavangin yhteydenpidon oikeus tuomioistuimen määräämällä tavalla on voitu toteuttaa.

Esityksen perustelujen mukaan tutkinnasta vastaava tai sitä tunteva viranomainen voisi olla valvonnasta vastaavaan viranomaiseen yhteydessä sen varmistamiseksi, että viimeksi mainitulla on tieto yhteydenpidossa valvottavista seikoista. Käytännössä tällainen yhteydenpito esitutkintaviranomaisen ja valvonnasta vastaavan välillä on mahdotonta hoitaa riittävän yksityiskohtaisesti ja riittävässä laajuudessa. Lisäksi on huomattava, että yhteydenpidossa valvottavissa seikoissa on usein kyse kesken olevaan esitutkintaan liittyvistä salassa pidettävistä seikoista, joista ei voida tietoa luovuttaa tutkintavankiloiden henkilökunnalle.

Edellä mainitun perusteella on välttämätöntä, että esitutkintaviranomaisella olisi nimenomaiseen pakkokeinolain tai tutkintavankeuslain säännökseen perustuva mahdollisuus valvoa tutkintavangin yhteydenpidon rajoituksia tutkintavankilassa silloin, kun se on esitutkinnan turvaamisen kannalta välttämätöntä. Yhteydenpitoon liittyvä valvonta voidaan myös teknisesti toteuttaa siten, että se on erillään tutkintavangin säilyttämisestä, esim. puheluiden valvonta. Rikosseuraamuslaitos vastaisi näissäkin tilanteissa tutkintavangin säilyttämisestä, mutta yhteydenpidon valvonta olisi välttämättömissä tilanteissa esitutkintaviranomaisella.

2.4 Pakkokeinolain 5 luku

Esitetyt muutokset ovat kannatettavia ja selventävät tehostettuun matkustuskieltoon liittyvää prosessia valvontaan käytettävien välineiden asennukseen sekä kiellon noudattamiseen liittyen.

Ehdotetun 5 a § 2 momentin mukaan tuomioistuin voi määrätä tehostettuun matkustuskieltoon määrätyn otettavaksi tai pidettäväksi kiinni 1 momentissa tarkoitetun kiinnityksen valmistumiseen asti, jos kiinnitys voidaan suo-

rittaa välittömästi määräyksen jälkeen. Koska kyse on käytännössä vapaudenmenetyksestä, tulisi kiinnioton kestosta säätää lain tasolla tarkkarajaisesti. Esitutkintalain ja poliisilain systematiikkaan johdonmukaisesti soveltuva ja käytännössä riittävänä aikana voisi olla kuusi tuntia, sillä esimerkiksi syyttäjä voi määrätä epäillyn pysymään esitutkintaviranomaisen toimipaikassa enintään kuusi tuntia haasteen tiedoksi antamista varten (Esitutkintalaki 10:2 a §) ja etsintäkuulutettu on velvollinen olemaan läsnä enintään kuusi tuntia (Poliisilaki 2:3 §). Säännös voitaisiin kirjata; *Tuomioistuin voi määrätä tehostettuun matkustuskieltoon määrätyn otettavaksi tai pidettäväksi kiinni 1 momentissa tarkoitetun kiinnityksen valmistumiseen asti kuitenkin enintään 6 tuntia, jos kiinnitys voidaan suorittaa välittömästi määräyksen antamisen jälkeen.*

5 luvun 10 §:ssä on säädetty matkustuskiellon rikkomisen seuraamuksista. Ehdotetun muutoksen perusteella ei ole selvää, missä määrin matkustuskieltopäätöstä voidaan kiellon rikkomisen seurauksena muuttaa ja mikä taho on oikeutettu tekemään päätökset tältä osin. Säännöstä voisi täsmentää esimerkiksi pykäläviittauksilla 5 luvun 4 §:än ja 7 §:än.

Käytännössä on ollut myös tilanteita, joissa tehostetun matkustuskiellon määrääminen olisi tarkoituksenmukaista ilman vaatimusta vangitsemisesta, esim. silloin kun vangitseminen katsotaan rikoksesta epäillyn olosuhteiden vuoksi kohtuuttomaksi, mutta perusmuotoinen matkustuskielto tilanteessa riittämättömäksi. Tällä hetkellä matkustuskielto saadaan määrätä vangitsemisen sijasta, ja edellyttää siten esitutkintaviranomaisen vaatimusta vangitsemisesta. Pakkokeinolain 5 luvun 1a §:ää tulisi muuttaa siten, että tuomioistuin voisi määrätä pidätetyn tai kiinniotetun henkilön tehostettuun matkustuskieltoon pidättämiseen oikeutetun virkamiehen vaatimuksesta.

2.5 Pakkokeinolain 6 luku

6 luvun 2 §:ssä 2 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi, että pidättämiseen oikeutetun virkamiehen tehdessä vaatimuksen omaisuuden panemisesta vakuustakavarikkoon siitä on ennen vaatimuksen tekemistä ilmoitettava syyttäjälle, joka voi ottaa päätettäväkseen kysymyksen vaatimuksen tekemisestä. Ehdotettua lisäystä voidaan pitää kannatettavana paitsi tarkoituksenmukaisen vakuustakavarikon myös mahdollisen vahingonkorvausvastuun osalta, jos esimerkiksi syyte myöhemmin hylätään ja vakuustakavarikko katsotaan tarpeettomaksi. Käytännössä ilmoitus syyttäjälle on jo usein toteutunutkin esitutkintalain 5 luvussa edellytettyyn syyttäjäyhteistyöhön perustuen.

Vakuustakavarikon perusteet korostuvat mm. Korkeimman oikeuden ratkaisussa KKO:2022:75 - Korkein oikeus, jossa Korkein oikeus katsoi, että vakuustakavarikko oli hankittu tarpeettomasti ja että valtio oli ankarassa vastuussa aiheutuneen vahingon korvaamisesta.

4 §:n toista momenttia ehdotetaan muutettavaksi niin, että vakuustakavarikon määräajan pidentämistä koskevan asian käsittelyssä sellaiselle henkilölle, *jonka oikeutta, etua tai velvollisuutta* asia koskee, tulee varata tilaisuus tulla kuulluksi määräajan pidentämistä koskevan asian käsittelyn yhteydessä. Poliisilaitosten aiemmissa huomioissa on tuotu esille, että konkurssilainsäädäntöön viime vuosina tehtyjen muutoksien vuoksi konkurssipesiä rauetetaan aiempaan nopeammin. Näin velallisen rikoksissa asianomistajiksi tulevat konkurssipesien sijaan pesäluettelossa mainitut velkojat, joita voi olla useita kymmeniä tai jopa satoja.

Kysymykseen saattaa tulla myös muita tilanteita, joissa em. tahoja on useita ja tilaisuuden varaaminen heille kaikille ei käytännössä olisi mahdollista eikä aina tarkoituksenmukaista. Käytännössä kysymys olisi yleensä rikoksesta epäillystä, mutta perusteluissa on mainittu myös asianomistaja. Näin ollen säännös vaatisi vielä tarkentamista siten, että suurelle asianomistajamäärälle tilaisuuden varaaminen tulla kuulluksi ei olisi tarpeen, jos heidän eduista ja oikeuksista pystytään muutoin huolehtimaan. Tuomioistuin ratkaisisi kuultavat henkilöt.

2.6 Pakkokeinolain 7 luku

Edelliseen kohtaan viitaten pakkokeinolain 14 § 3 ja 15 § 2 momentissa ehdotetaan takavarikon tai jäljentämisen saattamista tuomioistuimessa tutkittavaksi yhteydessä, että sille, *jonka oikeutta, etua tai velvollisuutta* asia koskee, on varattava tilaisuus tulla kuulluksi. Kun esitöissä viitataan asianomistajaan, on mahdollista, että kirjaus koskisi joissakin tapauksissa huomattavan suurta määrää kuultavia henkilöitä. Tältä osin viitataan edellä kohdassa 2.5 lausuttuun säännöksen tarkentamiseen.

Pakkokeinolain 7 luvun 21 §:ä (Takavarikosta tai jäljentämisestä päättäminen vieraan valtion oikeusapupyynnön johdosta) on ehdotettu laajennettavaksi koskemaan takavarikon lisäksi myös jäljentämistä. Toisessa momentissa on säädetty takavarikoimisesta tai jäljentämisestä koskevan päätöksen vahvistamisesta käräjäoikeudessa. Sääntelyn tarpeellisuutta arvioitaessa on kuitenkin huomattava, että takavarikoimisella loukataan huomattavasti enemmän perusoikeuksia kuin jäljentämisellä. Mikäli takavarikko toteutetaan takavarikon sijaan jäljentämisenä, niin tällöin itse esine, käytännössä asiakirja, jää sen haltijalle eikä sitä luovuteta missään prosessin vaiheessa takavarikkoa pyytäneelle vieraan valtion viranomaiselle. Erityisen tärkeänä tätä vahvistamista on pidettävä, kun omaisuuserä luovutetaan Suomen ulkopuolelle vieraan valtion oikeusprosessissa käytettäväksi.

Jäljennetyn datan osalta ei vahvistamisella voida arvioida olevan vastaavaa merkitystä, jolloin vahvistamisvelvoitteen ei tulisi koskea jäljentämistä. Jäljentämisen kohdalla riittävänä oikeussuojakeinona voidaan pitää pakkokeinolain 7 luvun 15 §:ä, jonka mukaan takavarikko tai jäljentäminen voidaan sen vaatimuksesta, jota asia koskee, saattaa tuomioistuimen tutkittavaksi. Samassa yhteydessä tulisi myös käsiteltäväksi takavarikoimisen ja jäljentämisen vahvistaminen. Säännöksen määräajoista johtuen käsittely

tapahtuisi ennen omaisuuden luovuttamista tai jäljennöksen toimittamista oikeusapua pyytäneelle.

2.7 Pakkokeinolain 10 luku

Keskusrikospoliisi lausuu tarkemmin pakkokeinolain 10 luvun esityksistä. Lainsäädäntömuutoksia on valmisteltu yhdessä Keskusrikospoliisin kanssa oikeusministeriön asettaman työryhmätyön yhteydessä. Keskusrikospoliisin esittämät muutokset ja tarkennukset ovat kannatettavia. Hallituksen esityksen ulkopuolelle on jäänyt useita tarpeellisia pakkokeinolain muutosesityksiä, joita olisi tarve valmistella ja perustella tarkemmin.

2.8 Pakkokeinolain 11 luku

Esityksessä ehdotetaan lisättäväksi erinäiset säännökset sisältävään 11 lukuun uusi 2 a §, jonka mukaan sen lisäksi, mitä muualla pakkokeinolaissa asiasta säädetään, esitutkintaviranomaisen tulee asian laadun ja kyseessä olevan pakkokeinon edellyttämällä tavalla tarvittaessa ilmoittaa syyttäjälle pakkokeinon käytöstä. Säännös täydentäisi esitutkintalain 5 luvun 3 §:n 1 momentin säännöstä, jonka mukaan pakkokeinojen käyttöön liittyvästä ilmoittamisvelvollisuudesta säädetään pakkokeinolaissa. Säännöskohtaisissa perusteluissa on korostettu erityisesti salaisia pakkokeinoja, joista esityksen mukaan tulisi lähtökohtaisesti ilmoittaa.

Esitutkintalain edellyttämään poliisi-syyttäjä-yhteistyöhön kuuluu tiivis yhteydenpito tutkinnanjohtajan ja rikosasiaan määrätyn syyttäjän kanssa erityisesti vaativissa esitutkinnoissa asian laadun ja laajuuden sitä edellyttäessä. Tutkinnanjohtajan on pidettävä syyttäjä ajan tasalla tutkinnan etenemisestä. Käytännön yhteistyössä on kuitenkin aina todettu, että syyttäjä vastaa esitutkinnan aikana näytön arvioinnista ja oikeudellisesti haastavista kysymyksistä sekä arvioi näytön riittävyyttä, ja esitutkintaviranomainen vastaa näytön hankkimisesta, eli mm. teknisistä ja taktisista toimenpiteistä.

Perusteluissa jää pakkokeinoista ilmoittamisen lopullinen hyöty ja merkitys epäselväksi, ottaen huomioon esityksessäkin todettu syyttäjien työtilanne ja heidän tosiasiallinen mahdollisuus osallistua tutkinnan yksityiskohtiin. Lisäksi on epäselvää, millä tarkkuudella pakkokeinojen käytöstä tulisi ilmoittaa. Tutkinnan edetessä olennaisesta näytöstä keskustellaan aina syyttäjän kanssa ja siinä yhteydessä usein tulee selväksi, millä keinoilla näyttöä rikoksesta on hankittu tai pyritään hankkimaan. Kaikkien salaisten pakkokeinojen yksityiskohtaisesta käytöstä ilmoittamista ei siten ole pidettävä tarkoituksenmukaisena ja tarpeellisena. Salaiset pakkokeinot eivät myöskään ole sellaisia pakkokeinoja, jotka syyttäjä voisi ottaa päätettäväkseen.

Salaiset pakkokeinot ovat esitutkinnan aikana salassa pidettäviä poliisin taktisia ja teknisiä menetelmiä (Julkisuuslaki 24 § 1 momentti kohta 5). Tämä edellyttää, että myös syyttäjien vaitiolo-oikeus laajennetaan koskemaan kaikkia syyttäjiä esityksessä ehdotetulla tavalla (Laki syyttäjälaitoksesta 23 § 2 momentti ja oikeudenkäymiskaari 17 luku 12 §).

2.9 Esitutkintalaki 2 luku

Esitutkintalain 2 luvun 4 §:än ehdotetaan lisättäväksi uusi 2 momentti, jonka mukaan syyttäjä johtaisi esitutkintaa, kun kuolemansyyn selvittämisestä annetun lain 7 §:n 3 momentin perusteella syyttäjälle ilmoitetussa kuolemantapauksessa epäillään poliisin palveluksessa olevan henkilön syyllistyneen rikokseen. Esitys liittyy tarpeeseen täsmentää syyttäjän roolia niin sanottujen putkakuolemien tutkinnassa. Esitutkintalain 2 luvun 4 §:n 1 mom. mukaan syyttäjä johtaa esitutkintaa, jos poliisimiehen epäillään tehneen rikoksen virkatehtävän suorittamisen yhteydessä.

Kuolemansyyn selvittämisestä annetun lain 7 §:n 3 mom. mukaan poliisin on ilmoitettava syyttäjälle kuolemasta, joka on tapahtunut henkilön ollessa poliisin säilytystilassa tai muuten poliisin valvonnassa vapautensa menettäneenä. Ns. putkakuolemat ilmoitetaan aina syyttäjälle, myös ilman rikosepäilyä, koska ilmoitusmenettely on haluttu pitää mahdollisimman alhaisena. On tärkeää, että ulkopuolinen taho, syyttäjä, arvio poliisin ja poliisin palveluksessa olevan henkilön toiminnan näissä tilanteissa, vaikka rikosepäilyä ei olisikaan.

Esityksen sanamuoto olisi paremmin linjassa voimassa olevan poliisimiehiä koskevan säännöksen kanssa, jos se olisi kirjoitettu; *"syyttäjälle ilmoitetussa kuolemantapauksessa poliisin palveluksessa olevan henkilön* ***epäillään tehneen*** *rikoksen".* Tämä tukisi paitsi rikoksesta epäillyn syyttömyysolettamaa, myös esitutkinnan edellytysten harkintaa, kun on syytä epäillä rikosta.

2.10 Esitutkintalain 4 luku

Esitutkintalain 4 luvun 8 §:n 2 momenttiin on esitetty lisättäväksi viittaus holhoustoimilain 79 §:ään, jossa säädetään väliaikaisesta edunvalvojan määräämisestä. Lisäyksellä pyrittäisiin vain selkiyttämään tilanteita, joissa edunvalvojamääräys tarvitaan kiireellisesti. Viittauksella ei ole tarkoitus asiallisesti muuttaa nykytilaa.

Useat poliisilaitokset ovat ilmaisseet toistuvasti huolensa siitä, että käräjäoikeudet eivät tee lapsiin kohdistuneissa vakavissakaan rikosepäilyissä holhoustoimilain 79 §:n (*Jos asiaa ei voida viivyttää, määräys voidaan antaa kuulematta)* mukaisia väliaikaismääräyksiä ilman lapsen huoltajien kuulemista. Tutkinnallisesti olisi erittäin tärkeää, että tilanteissa, joissa lapsen vanhempi tai vanhemmat ovat rikoksesta epäiltyinä, väliaikaismääräys saataisiin myös esitutkinnan turvaamiseksi ja ilman, että vanhempia kuullaan asiassa, koska muutoin on suuri vaara ja jopa todennäköistä, että vanhemmat vaikuttavat lapseen ennen lapsen haastattelua. Laintulkinta, menettely- ja ratkaisukäytännöt käräjäoikeuksissa ovat hyvin erilaisia. Poliisi ei pysty ohjeistamaan henkilöstöään toimimaan esitutkinnassa valtakunnallisesti yhdenmukaisesti, jos toimintaprosessit eivät ole yhteneväisiä tuomioistuimissa.

Esitutkintalaissa tai holhoustoimilaissa tulisi säätää siitä, että po. kiiretilanteen lisäksi väliaikaismääräys voidaan antaa lapsen kuulemisen turvaamiseksi esitutkinnassa alle 18 vuotiaaseen kohdistuneessa seksuaali- ja pahoinpitelyrikoksessa, jossa lapsen huoltaja on rikoksesta epäiltynä. Vaihtoehtoisesti em. täsmennys tulisi kirjata säännöskohtaisiin perusteluihin. Vaikka lapseen kohdistuvien rikosten esitutkinta tulee toimittaa kiireellisesti (lakimuutos), ei se perusteena kata em. holhoustoimilain kiireellisyysedellytystä.

3 Lakialoitteet LA 57/2021 vp ja LA 91/2020 vp

Molemmissa lakialoitteissa ehdotetut pakkokeinolain muutokset sisältyvät hallituksen esitykseen HE 217/2022 vp. Lakialoitteet ovat perusteltuja ja liittyvät vakavan rikollisuuden torjuntaan.

Poliisitarkastaja Kari Siivo

Asiakirja on sähköisesti allekirjoitettu asianhallintajärjestelmässä. Poliisi 09.01.2023 klo 09:28. Allekirjoituksen oikeellisuuden voi todentaa kirjaamosta.

Liitteet

Jakelu Eduskunta lakivaliokunta

Tiedoksi Poliisihallitus esikunta